

מדי רצח את

עודי חסון?

העיר בבית-המישפט ללא כל חשש, רי אפילו "בחדוה", כלשון השופטת בן עיתו.

כאשר ערך בית-המישפט ביקור במקום הרצח היה שמעא הרוח החיה, שהתרוצץ ממקום למקום, כדי להראות לבית-המישפט כי העובדות שתיאר בפניו, תואמות את הנעשה בשטח.

אחרי שהתחיל במתן גירסותיו לשוט-רים, אמר שמעא באחת הזדמנויות: "אני יודע הרבה דברים, ואם אומר אותם אני אוכל אותה 14 שנה". הוא חזר על דבר רים אלה גם בתקירה הנגדית שערכה לו הסניגורית נירה לידצקי. ורק לשאר לת הבהרה של בית-המישפט חזר בו העד ממילותיו אלה. אך השופט קדמי מציין שמי שמעא הכחשה זו אינו יכול לקבלה כדברי אמת.

כל השופטים מדישים, כי חוסר הא-מון שלהם בעורא שמעא, אינו גובע (המשך בעמוד 42)

במקום הרצח בשעת ביצועו. בגירסה הראשונה סיפר, כי נקלע לשם במיקרה, כאשר הלך לקבל כסף ממעביד המתגורר בסביבה. לדבריו, שמע דיבורים רמים וזיהה את קולות שני ידידיו, עוזי ובני דדון.

גירסתו הסופית היתה מפתיעה עוד יר-תר. לדבריו בא אליו הנאשם בליל הר-צה, וביקש ממנו להתלוות אליו בביקור אצל עוזי. הם הלכו לשם, וכאשר עמד לידם החלו השניים להתקוטט בגלל זונה ששמה רוזה. בני שלף סכין ודקר את עוזי. לדברי שמעא, נפל המנוח לראשונה ממש לרגליו, אך הוא חשש לעזור לו, פן יחשבו, כי הוא מעורב ברצח. עוזי קם והמשיך לרוץ עד נפילתו הסופית בתעלה. שמעא הסתלק מהמקום בלי שאמר דבר לבני. בכל שלושה השבועות שעברו מאז הרצח, לא אמר לו בני דבר, ולא הזהירו לבלי ידבר על המיקרה. שמעא לא נראה כלל כמי שמפחד מהנאשם ברצח. והוא

נאשם דדון ואמו אחרי הזיכוי
העד הפך חשוד ברצח?

על הרצח, וסיפר שבא למיטרה כיוון ששמע שמחפשים אותו. אבל במשך ה-שבועות הבאים דיבר ומסר כחמש גירסות שונות, אשר באחרונה שבהן דבק גם במישפט. לאס-לאט גילה, כי בעצם היה

מאותו יום שנמצאה גופתו של עוזי חסון בתוך תעלת מירגשים, ש-צובעו בדמו, בפורים שעבר, היה מותו בגדר תעלומה. גם אחרי שהסתיים מיש-פט של בני דדון, שנאשם ברצח חסון, לא התפור הערפל, להיפך, נראה, כי ה-תעלומה רק הסתבכה מאז.

פסקי-דין המזכה את דדון נקרא כפרק מספר בלשי ובסופו יוצא הקורא מבלבל וחמה, אם בית-המישפט שזיכה את הנא-שם לא הרשיע בעצם את העד העיקרי, עורא שמעא, ברצח חסון.

בית-המישפט כתב שלושה פסקי-דין — של השופטים משה טלגס, יעקוב קדמי והדסה בן-עיתו — וכל השלושה אינם מסתפקים בזיכוי של דדון, אלא מביעים ספקות רבים בחפותו של שמעא.

גופתו של חסון היתה גבוהה בשבע דקירות סכין אכזריות. שלוש מהדקירות, שנעשו בסכין שאורכה 14 ס"מ, פגעו בכדור בלב ובבלבל וגרמו למוות. יתר הדקירות היו שטחיות, וגרמו לפתולוג להאמין, כי הצעיר הספורטיבי לא יכול היה להיאבק על חייו, מכיוון שיותר מ-איש אחד תפסו אותו והחזיקו בו אל מול הסכין השלופה שנעצצה בו שוב ושוב. אחרי הדקירות עוד נחלץ המנוח מידי רודסיו, והמשיך במנוסתו כ-200 מטרים, כשהוא מותיר אחריו שביל של דם. הוא התמוטט ומת בתוך תעלת מים.

הדבר קרה ליד חוות הסוסים שהיתה בבעלותו, בפאתי בני-ברק. מייד לאחר שסיים את ריצת הערבית שלו, כשהוא לבוש עדיין בגדי ספורט.

שלושה שבועות גישישה המיטרה ב-חשיכה. לא היה כל רמז לזהות הרוצחים. לא נתגלה כל מניע. לעוזי לא היו שונאים. הוא לא היה מסובך עם העולם-התחתון, ולא היה חייב כספים לאיש.

רק המקרה הביא לתחנת המיטרה את עורא שמעא. בחור מפגר, שבילה תקופה מסוימת במוסד למסגרים כפר נחמן. הוא הופיע בתחנת המיטרה ללא הזמנה, רי-דבריו הראשונים היו: "לא אני רצחתי את עוזי חסון".

הוא נחקר, ובתחילה הכחיש כל מידע

גופתו של עוזי חסון במקום הרצח
מדוע לא חקרה המיטרה מקודם?